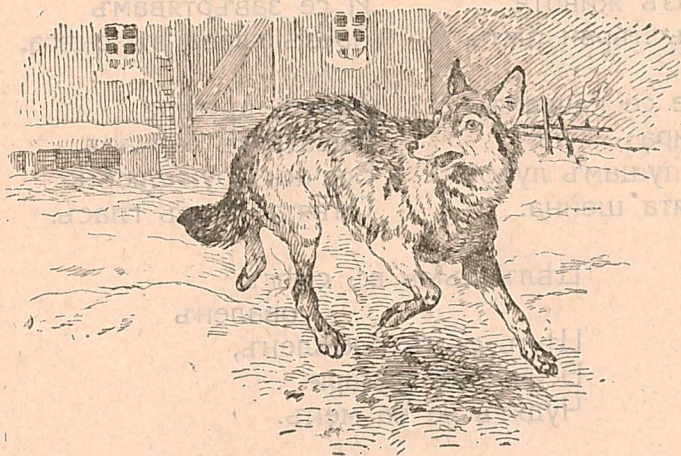

Единакъ

по Фалко

Рѣдко вълкъ може да заслужи това име. Въ най-тежка зима, когато всичкият добитъкъ се прибира въ селата и жива душа се не мѣрка по гори и полета, тогава глутницата вълци често гладува по нѣколко дни наредъ. Следъ дълго скитане, тя отива край нѣкой кръстопѣтъ и чака да мине нѣщо. Чака дълго. Вълцитѣ изстиватъ и за да се стоплятъ почватъ да се гонятъ и боричкатъ. Случва се въ тая игра нѣкой вълкъ да бѣде нараненъ. Изгладнелитѣ му другари, шомъ видягъ кръвъ, хвърлятъ се върху него и го изядатъ.

После облизватъ кързавитѣ си муцуни, наклѣкватъ и почватъ да виятъ, като че се каятъ за извършеното отъ тѣхъ. При дълго гладуване това се повтаря, докато отъ цѣлата глутница останатъ само два вълка. Но и единиятъ отъ тѣхъ най-после пада подъ остритѣ зѣби на гладния си другаръ. Тогава останалиятъ почва да се скита самъ. Не го приематъ вече въ никоя глутница. Той става още по-свирепъ и безстрашливъ.

Такъвъ вълкъ върлува и сега въ Родопитѣ. Прочутъ е въ много села и го наричатъ *единакъ*. Отъ него треператъ всички овчари. Макаръ раненъ преди две години, откогато и куца съ дѣсния си